

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinu

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0015

LOG Titel: De Melanaeto seu Aquila Valeria Cap. IV.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

hanc sponſionem coarunt, vt vterq; ipſorum celerius opus ſuum abſoluiffet, ei alter famulam daret. Citius telam pertexuit Aëdon, Iunone opus adiuuante. Cui inuidens victoriam Polytechnus, ad focerum proficiſcitur, ſimulans ſe ab vxore miſſum ad abducendam ſecum ſororem Chelidonem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus filiam Chelidonem ei committit. Ei Polytechnus in ſylua virginitem eripit, tonſoq; capite, alijs eam veſtibus induit: mortemq; minatus, ſi quid horum vnquam Aëdoni indicaret. Ita domum reuerſus, eam vxori loco ancillæ ex parte tradit. Aliquandiu eam ſoror operis exigendis attriuit, donec Chelidonis cum vna ad fontem prolixè ſuam deplorans calamitatem, à ſore exaudita eſt. Poſtquam ſe mutuò agnouerunt, & ſaluauerunt, malum illicò Polytechno ſunt machinatæ. Filium eius in fruſta conciderunt, carnes in ollam coniectas coxerunt, cumq; Aëdon vicino ſuo madaſſet, vt Polytechnum eas iuberet edere, ipſa cum ſore ad patrem Pandareum peruenit, indicauitq; ſin quas deueniſſet miſerias. Polytechnus cognito, ſe de filij ſui carnibus epulatu fuiſſe, eas ad patrem vſque inſecutus eſt. At famuli Pandarei cum quod tantum familiæ Pandarei probrum intuliſſet, corruptum inſolubili vinculo conſtringere: corpusq; melle inunctum in paſcum proiecere, vbi cum muſcæ adſidentes eum diuexarent, Aëdon ob priſtinam miſerata amicitia eas abigebat. Quod cum deprehendiſſent parentes & frater, odio concitati eam ſtatuert interficere. Sed Iupiter Pandareum miſeratus, antequam in domo eius grauiora inciderent mala, eos omnes in Aues conuertit, quæ partim ad mare vſque prouolarunt, partim in ærem ſubvolarunt. Pandareus mutatus eſt in Halietum, mater Aëdonis in Alcyonem: ſtatimq; ſe in mare voluerunt deijcere, ſed Iupiter id prohibuit, atq; hæ Aues nauigantibus ſunt ſecundæ. Polytechnus in Pelecanem tranſijt, quod ei Vulcanus fabricati ſecurium dediſſet, atque ea Auis fabris viſa faulta fuit. Frater Aëdonis Vpupa exiitit, quæ auis terra mariq; eſt auſpicata, idq; magis ſi coniungitur Halieto, aut Alcyoni. Aëdæ quæ eſt Lucinia, circa fluuios, & nemora, filium Iyn deplorat. Chelidonis Herundo facta eſt hominum contubernalis, Dianæ conſilio: quod inuita virginitem amiſſens, plurimum inuocaſſet Dianam. Sed hæc hæcenus de fabulis dicta ſint, quibus ſi nullam adhibeas fidem, rectè ſapies.

Pandareus
in Halietum.
Aedon in
Alcyonem.

MORALIA.

HALIETVS eſt corpore paruus, viribus tamen plurimum præſtans, maiores etiam Aues inuadit, atq; interemit: ita pariter aduocati, ac rabulæ forenſes, eſt parum etiam iuſtam cauſam defendentes, potentioribus tamen non verentur ſeſe opponere, & ſæpè etiam æqua defendentibus.

DE MELANÆTO SEV AQUILA

Valeria. Cap. IV.

AQUILÆ genus, cui dignitatis ac nobilitatis nomine tertium locum tribuimus, quod item Ariſtoteli tertium in ordine eſt, licet non eadè ratione, cum ordinis rationem nullam habuerit, Melanætus vocatur vel Melanætos. Apud Euſtathiu etiam rectè Melanætos legitur, nempe à colore nigro, qui μελας dicitur, & totà Auem inſicit. Quare Melanætum ſcribi per diphtongum in ſecunda ſyllaba, vt impreſſi codices Ariſtotelis habent, nõ probat. Ariſtotelis interpres Gaza hanc vocẽ Melanætos vertit pullam & fuluam. Et primum quidem rectè: cum n pullus color & niger idem ſint: Quid verò fuluus cum nigro, pulloue commune habear, non video. Valeria Hermolao dicta eſt, quod viribus præcipuè valeat. Αζωπορος Ariſtot. etiam dici poteſt, pro quo Gaza reddit rectè Aquilam Leporariam, Heſychio & Variorum eodem ſenſu Αζωθρας vocatur, quarũ vocum hæc (capiens) illa (occidens Lepores) ſignificat. Nam quamuis Germana Aquila Lepores rapiat aliquid, hæc tamen id potiſſimum facit. Homerus Achillem Melanæto ob fortitudinem & celeritatẽ comparans his vitur verbis.

Lib. 9. Hiſt.
cap. 32.
Nomenclatura.

Fuluus color diuerſus à nigro.
Valeria Aquila.
Leporaria, cur ſic dicta.
Iliad. φ.

Πελίδης δ' αζωπορευς, ὅσον τ' ἐπὶ δαρὸς ἐραλὼς,
Αἰετὸ οἶματ' ἔχω· μέλατος τὸ θνητῆρος,
Ὅς θ' αἶμα καρτίος τε καὶ αἰετος σπινθύνων, id eſt,
Pelides autem auſugit quæſitum eſt hæc iactans,
Aquila imperium habens nigra venatricis
Quæ ſimul fortiffima & celeriffima eſt alitum.

Thalassop-
nos.

Eustathius
correllius.

Lib. 9. Hist.

cap. 11.

Thalassop-
nos qualis
avis.

Lib. 9. Hist.

cap. 12.

Varini er-
ror.

Hypicionis
avis.

Lib. de Fal-
conib.

Stokaren
Germanor.

Alberti er-
ror.

Erna Frisio
vnus.

Hunc locum exponens Eustathius, Melanatum Aquilam scribit Phaslophonon etiam, id est, Palumbarium nominari; ubi Lagophonon potius legendum est. Sic enim ab Aristotele nominatur. Atque ex Aristotele descripsisse hunc locum Eustathium vel inde apparet, quod addit esse hanc Aquilam corpore paruo, & cæteris robustiorem. Hoc autem, si verum est, nempe quod sit fortissima; itaque merito sanè a Leporum potius, quam Palumborum præda denominabitur. Phaslophonos verò est ex Accipitrum genere, teste Aristotele. Porro hoc eodẽ loco quidã legut *μελαρος τὴν*, id est, nigri alicuius venatici alitis, pro *μελαρος τὴν θηρίων* posuit, *μελαρος*, id est, nigros oculos habenti: Ij deniq; *μελαρος*, id est, nigra effi habenti, quod cõtra naturam videtur. Sed omnes videntur reprehendendi, scribendumq; *μελαρος τὴν θηρίων* per articulum, non pronomen encliticum, vt rectè Eustathius annotauit. Apud Varinum in voceto *Τρίπορος*, inẽptè scribitur *μελανοαίτης* pro *μελαναίτης*. Alio nomine etiã dicitur Hyperionis auis Gallis petit Aigle noimitem ijsacem Ge fault, qua uis eorundem quibusdam ita Herofalco appelletur. Quin & illustis Marchio Montherculeus Melanatum credit esse genus Falconis, quod venatores vocant Hierofalcon, quod & nigro colore sit, & montes syluasq; colat, ac lepores capiat. Albertus Magnus tertium Aquilã genus (quod Melanatus est Aristoteli) interpretatur Aquilam, quæ vulgò suis Germanis Stock ren, id est, tucalis dicitur, eò quod arboribus, arborum vè truncis insidere soleat. Hoc, inquit, *vapit parua, si quæ occurrunt, animalia, & etiam Anates & aliquando Anseres & huiusmodi, primo & secundo genere minus, cinerei coloris*. Verum sese vltima hac nota hallucinatũ prodit. Est etenim Melanæti color niger, adeò vt nomen ab hoc adeptus sit, nõ autẽ cinereus, qui Morpho potius competit. Audio verò in Galia & Sabaudia cinerei ferè coloris Aquilas sæpe conspici, quæ non tolæ, sed ternæ aut quaternæ vel etiam quinæ vnâ volitent, indicio sanè paucae aut nullius rapacitatis. Apud Frisios iuxta Oceanum Germanicum, Aquila genus nigrum cinere est, hyme potissimũ, quod ij sis Erna voce indigete vocatur, quam prædæ suæ reliquis inhuans Cornicum quoddam genus sequitur. Hispanis Aguglia nigra Melanæus est.

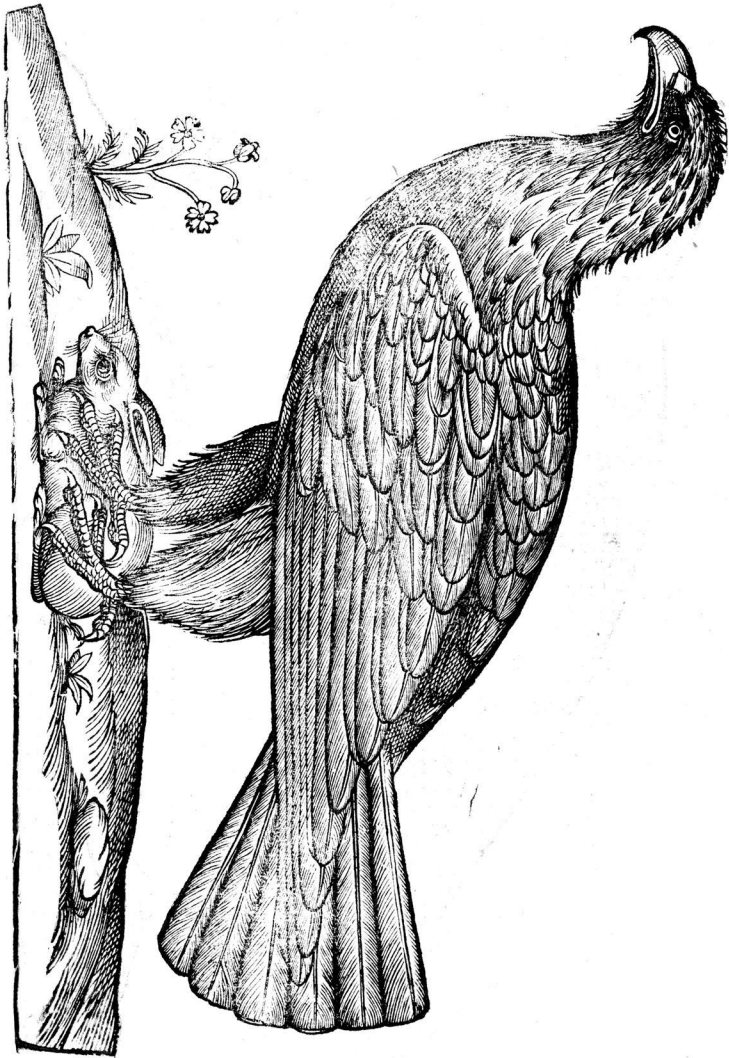
FORMA. DESCRIPTIO.

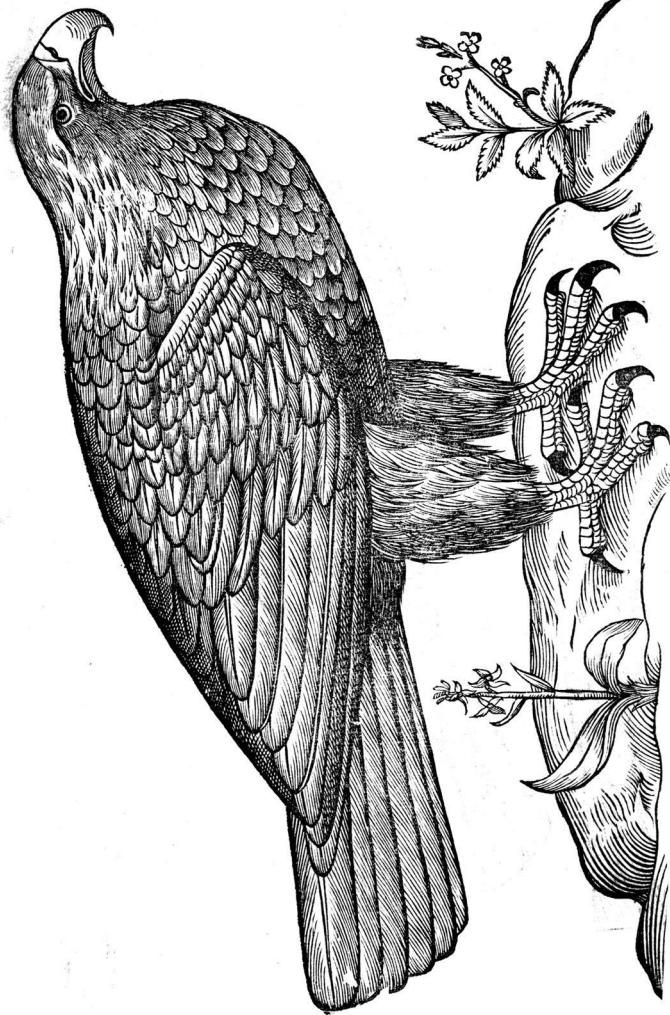
EA, cuius iconem primo loco nos exhibemus, quamq; aliquando viã conspeximus, Aquila nigra, infra reliquarum, quæ quidem in huius ian, magnitudinem est. Rostro verè Aquilino, admodum adunco, extremo nigro, nempe quãtum hami recuruum est. Cætera colore sunt corneo subcæruleo. Supra narium foramina, rostrum initium membrana quædam tæstetum obuestit. Frons seu rictus incipientis oræ utrobq; lateat. Oculi papilla est nigra. Iris charopa, & ex lateo nonnihil rufescit. Vertex ac ceruix ferrugineo obscure tinguntur: Reliqui verò corporis totius color nigricat, nisi quòd ternis exiguus nulus, obque albicantibus dorsum aspergitur. Alæ longè ad vltimam ferè caudam exporriguntur. Cauda sic satis lata. Crura propemodum tota plumis operta, ita vt vix ad digiti vnus spatium, quod nudatum est, ad pedes vsque super sit. Illud tamen quantumcunq; est, exquisitè lateum est: quemadmodum & pedes toti: vtraq; tam crura, quam pedes, horumq; digiti ad ungues vsque tabellis vestituri parate antica. Ungues toti nigerrimi. Apud veteres, nempe apud Aristotelem & Plinium nullã descriptionem aliam reperio præter duas notas, nempe quòd magnitudine omnium minima sit, & quòd tota nigricet.

Sed si his datis notis si lendum est, ea quam secundo locodamus, si non vera Melanætos fuerit, saltem ei valdè respondet: est enim tota nigra, si vnica quam in tergo habet, maculam albam excipias, quæ tamen defectu pictoris expressa non est. Erat hæc Avis superiori per omnia similis, nisi quod capillares colli, verticisq; plumule non ita essent erectæ: quare forsitan quispiã non temere coniciat sexu tantummodò differre. Quod alij, qui viuas aliquando nacturi sunt, experiri poterunt instituta de vtraque anatome.

Tertio loco posita Bellonij est, quæ quantum à nostra diuersa sit, ex iconè licet colligere. Quid autem de Aue dicam, non habeo, cùm ille nullam eius descriptionem adferat.

LOCVS.

Colit montes ac sylvas, in quibus scilicet Leporum capturæ commodius incumbit.

EDVCATIO.

Lib. 10. c. 3.

QUEMADMODVM Haliæto laudi datum est, pullum, quem cælestis iudicis virga reprobabit, reijcere, ita huic omnes enutrire. Hæc enim, vt Plinius est testis, *sola Aquilæ larum sætus suos alit*. In illo pulli degeneris abdicatio generosiatri tribuitur, quia natalium temeratorum, quæ subest, suspicione, sese liberare satagit. In hac verò Aquila nigra pietati ac liberalitati ascribitur omnium foetuum, fœtus ac educatio. Par est in cunctos amor ac beneuolentia: omnis inuidiæ expers. Quandoquidem cum incorrupti ortus sui, ac prolis certa & secura sit, idem omnes pro legitimis agnoscit, ac complectitur.

VENATVS. PVGNA.

Lib. 9. Hist. c. 12.

Numantij ducis prudentia.

Lib. 3. Fast. 9. Hist. c. 12.

Lib. 10. c. 3.

Lib. 3. c. 3.

Melanati cum Ceruis pugna. Cum Dracone.

IN venando singularem industriam demonstrat. Cum enim leporem à longè conspexit, cuius venatu hanc potissimum viuere diximus, non sese repente ex alto præcipiti dare solet, sed sensim in terram demittere, quod scilicet ab insidijs tutior sit teste Philosopho; & ne impetu illisa offendatur. Imò ne hūc quidem, quæ maxime appetit, statim aggreditur, donec viderit in plana descendisse. In hoc sanè Ducis illius Numantij prudentiam imitata, cunctando sibi cauere, rei quæ bene gerendæ occasione capiat. Cuius exemplū Nalo nos imitari monet, hoc versus.

Differ, habent parua commoda magna mora.

Verùm nequis cauilletur, huic tantum roboris à natura frustra tributum esse, vt, etsi minima sit robustissima tamen, ac fortissima Aristoteli & Plinio dicatur, quod imbellis ac timidissimi animalis. ū aurin Leporis venatu solimodò indulget, vt Philosophus scribit. Inutilis enim ea est fortitudo, quæ nihil vnquam præclari agit. Facile autem est, & nullius molis vincere non repugnantem, inermem ceruæ ac meticulosum Lepulculum. Sed Plinium adducam, qui hanc obiectionem accuratissima responsione diluit, his verbis: *Primo* (id est Melanæto, quem ob præstantiam primo loco dignatus fuit) *& secundo generi non minorū iantum quadrapedū rapina, sed etiam cum Ceruis praliæ: Multū puluerem volatu collectū insidens cornibus excussit in oculos, pennas ora verberans, donec præcipites in rupem. Hic vnus hostis illi satis est. Acrior est cum Dracone pugna, multoq; magis anceps, etiamsi in aere. Ona hic confectatur Aquila audisate malefica: at illa ob hoc rapis ubiqueq; visum. Ille multiplici nexu alas ligat, ita se implicans, vt simul decidant.* Viden obsecro, vt verum sit, quod ille ait:

Mator in exiguo regnabis corpore virius.

Verùm etsi alioqui validissima sit, nimirum pro corporis sui proportionem, viribus tamen ausus maiores esse, & corporis paruitatem, animi magnitudine compensari, quis non videt? Nec solum excellens animus, sed & astus, ingenijq; solertia pusillanimitatis vitium resarcit. Opinione, de exiguo suo corpore maiora sine dubio perficit, adeò vt authoris libelli illius versus, qui ob sententiarum grauitatem Catonis nomine inscriptus vulgò citumfertur, in hanc verissimè cōperiantur quadrare:

Corporis exigui vires contemnere noli,

Ingenia pollet, cui vim natura negauit.

Cautior tamen cum Ceruo, quem dolo circumuentum præcipitat, quàm felix cum Dracone pugna est. Hic enim fortuna audaciam superat, etsi laudando conatu. Nam etiam si omnibus viribus in certamine certis aliquando victoria potiri videatur, hanc tamen non nisi Cadu eam, obtinet, cum sinuosis Draconis caudæ flexibus implexa, neque expedire sese possit, neque alas ad volatum explere, sed vnà cum eo deorsum graui pondere delapsa collidatur, perinde atq; Aquilæ marinx, quæ Polyphi ab sese raptis cirris implicatur, & demergitur, in historia generali

Lib. 7. de ex Acliano, accidere scriptum.

Anim. c. 1.

M O R E S.

QUEMADMODVM ex pugna, quam cū acerrimis hostibus habet, quivis faciliè perspicit, Melanæum bellicolam certè & fortissimam Avem esse; vnde etiam Valerium Latinus vocat. Huic meritò Achillem comparavit Homerus, ob fortitudinem & celeritatē, cuiusmodi est Melanæi. Ex ijs, quæ paulò antè de factus educatione dicta sunt, insignis eius erga suos pietas ac clementia manifestè apparet. Hostibus itaque trux ac ferox est, vti erga suos benigna, in quo boni Principis ingenium præ se fert. Has omnes & plures insuper eius dotes complexus Aristoteles, talibus eam encomijs prosequitur: *Εἰς, inquit, liberalis, si, cava, intrepida, pernix, concinna, polita, apta, non innida, modesta etiam, nec petulans, pia ac omnino mitis, quippe quæ non clangat, neque lippiat, aut murmuret.* Sed hoc loco lippire, à Gaza per onomatopœiam ab ea, quam clangendo vocem adit Aquila, confictam esse oportet; alioqui apud Latinos pro ὀφθαλμίων, quòd est lipitudine oculorum laborare, vsurpatur. Plinius lippiendi verbo omisso ex Aristotele: ita ait: *Sola sine clangore, sine murmuratione*: Hoc vno eam amplius, magisq; celebrans, quam Aristoteles, quòd soli, non obstrepere, aut querulam esse, competere dicat, cū cæteræ omnes clangant, & obstrepent Aquilæ.

Achilles & quilla Valerius comparatus.

Principis boni typus. Lib. 9. Hist. ca. 32.

Li. 10. c. 3.

VSVS IN ARMIS VVLGO DICTIS.

MARIONVM Eugobinorum familiam, antiquissimam, nobilissimamque fuisse, passim è multorū chronicis docemur, qui & vrbes, oppidaq; ædificasse eos memorant, multaq; Imperialia privilegia virtutibus suis obtinuisse. Sūt qui à Marione illo, qui à Cassio olim Assyriæ præfide, Tyri, vt Iosephus testatur, in præsidio relictus fuit, Mariones hosce originem suam deducere existimēt, atq; ad Theodosij vsque tempora vix quicquam memoria dignū gessisse, vel eorum quæ gesserint, non extare monumentū. Tunc verò, anno videlicet, post conatum Christi 396. Marionum virū egregiū in curia Theodosij Imp. hominū habuisse. Meminit eius Marioni Petrus Beccarinus ex auctoritate Ioānis Selini: *Familia de Marionibus de Eugubio antiquissima & illustris incipit anno Domini 383. Nam quidā vir nomine Marionus heros nobilissimus Theodosij Magni Imp. Constantinopoli discedens ex Oriente, & petens oras Occidentis, post labores multos perpeſſos, constituit se habitare in Eugubio Vmbria ciuitate, in qua accipiens uxore, prole suscepta platuri familiam, quā de Marionibus à suo nomine nuncupauit.* In antiquissima itē historia legitur Iuliam Eugubinā ciuitatem Vmbriæ, à Iulio Marione eius ciue fuisse restauratā, ideoque Iuliam Eugubinā, quæ antea Plinio & alijs Eugubium dicebatur, appellatā. Huius rei sempiternum monumentū nostro quoque æuo extat, sigillum nempe armis Marionum insignitū, olim ibi sub saxo quopiā in via S. Vbaldiri repertum, cum literis, quæ illis similes sunt, quæ in tabulis illis æneis in eodem loco etiam inuentis, partim Hetruscis, partim Latinis, & ob attractionem, lectionē vix admittentibus leguntur, ac magna diligentia ab vrbis primoribus hodiè adhuc conferuantur. Sunt qui sigillum illud Regis fuisse arbitrentur. Erat enim Eugubium ciuitas Regia. Ex hac familia fuit Theodosius Marionus Eugubinus, vir nobilis ac potens, anno Domini 520. electus vndecimus Episcopus Eugubij à Sancto Hormasalo Pontif. Opt. Max. anno pontificatus sui sexto, & sedit annis viginti. De Oldeberto Marione legitur in historia Ecclesiæ Mediolanensis hoc modo: *Oldebertus Marionus de Eugubio anno Domini 815. fuit creatus decimus octauus Archiepiscopus Mediolani à Papa Leone tertio in vigesimo anno sui pontificatus, & sedit annis nouem.* Gerardus Marionus ex eadē familia fuit Presbyter Cardinalis S. R. E. sub Eugenio tertio anno 1145. Varia ac maximi ponderis priuilegia itēq; clarissima familia ab Imperatoribus ob res domi forisq; præclarè gestas habuit. Hinc Beccarinus, ex hac familia, inquit, *semper exoritur sūi viri officio, ac strenuissimū, & fuit multū priuilegiata ab Osbone primo.* Sed & Fredericus primus ei nō pauca priuilegia cōcessit anno 1163. Iulio Mariono ob præclara eius facta Imperator Aquilā integrā Imperialem in armis suis, atque etiam posterosum concessit, equitem (heroem habet priuilegium) & tribunum cohortis nobilium sacri Imperij creauit, qua quoque dignitate vnum semper ex posteris eius gaudere voluit, titulumq; vini generosi ac illustri donauit, vt ex priuilegio anno imperij iij octauo, concessio, & in caltris ante Mediolanum septimo idus Aprilis dato constat, quod ego breuitatis causa sponte prætereo. Beccarinus, qui sanè in huius familiæ encomijs multus fuit, tradit etiam Cantium Marionum castrum

Marionum origo.

Li. 1. Chronica.

Eugubium restauratū. Arma Marionū in sigillo inuenta. Theodosius Marionus. Oldobertus Marionus.

Gerardus Marionus.

Cantium Marionus.

et atrium in via Flaminia ædificasse, & Canthianum à nomine suo appellauisse: ex quo item potentia eorum non parum elucescit. Hæc tandem clarissima familia, cum à patribus Gibellinæ factionis etiam staret, ac Golphorum in Vmbria potentior esset, vnâ cum alijs Eugubio fuit expulsa, multaq; castra & iurisdictiones amisit, ac tandem Veronam, vbi & nunc honorificè agit, sedes suas transtulit.

Ioan. Rouerelli arma.

Iohanni eius nominis quarto Rouerello, Virò, qui veluti Sol inter reliqua Rouerellorum nobiliss. familie sidera illuxit Fredericus tertius, ob egregias cum animi, tum corporis dotes, Aquilam nigram in armis concessit, cum primùm Robur duntaxat à viride vsurparet. Creauit item eundem Comitum Palatinum, multaq; illi donauit priuilegia, quæ magnis tantum viris dari solent.

Martia dum arma.

De marchionibus ac Ducibus Martia in superiori libro diximus, sed illud hic præterire non potui, nigram illam Aquilam à Sigismundo accepisse anno 1433. in campo aureo cù cruce rubra.

Dominori de Corrigio arma.

Antiqua Dominorum Corrigij, quorum familia Austriaca nuncupatur, insignia erant fascia alba in campo rubro: pòst anno nempe 1452. Fredericus tertius Manfredi, Antonio, ac Nicolao eorum nepoti Aquilam concessit nigram, in medio scuti, alis expansis in campo luteo, & ab vtraque illius parte Leonem luteum, cauda, collo ac capite erectis, ac lilio aureo decoratum in campo caeruleo. Habuit illustrissima istæ familia viros vbiq; tum maximè in militia celeberrimos, quorum opera egregiè sæpè Imperatores vsi sunt. Inter quos Sibertum illum præterire nequeo, qui à Carolo Magno, cuius temporibus familia hæc in Italiam venit, Vicarius Imperialis Parmæ ac Regij creatus est, Corrigium; primus condidit, aliudq; oppidum,

Sibertus Austriacus.

Brixillum Plinio, Brixellum Tacito, Ptolomæo ac Antonino dictum, restaurauit. Fuit ex eadem familia Sibertus secundus, magnus primùm Henrici tertij Cæciliarius, dein Vicarius eius, legatusque in Italiam missus, ac Archiepiscopus Rauennas factus demum in summum Pontificem euasit, & Clemens tertius dictus est, quanuis Onuphrius Panuinus Antipapam fuisse asserat, viuente videlicet Gregorio septimo. Taceo modò breuitatis causa, multa ab huius familie viris varijs strenuis præclarè in militia gesta, vt Guidorum septem, decem Sibertorum, Robertorum vndecim, qui omnes in primis Italiæ vrbibus dominati sunt. Qui iam nunc supersunt, Austriacæ familie adhuc ascribuntur, vt ex sigillo eorum quoque manifestum est, in quo (Manfredi pro exemplo sit) hæc verba leguntur: *Sigillum Manfredi de Corrigio & Austriæ comitis Corrigij & Berslij*. Habuit item clarissima istæ familia Hieronymum Cardinalem sub Pio II. atq; Archiepiscopum Tarentinum, & sub Pio V. Anconæ gubernatorem. Non omitram etiam Fabricium, acerrimi iudicij virum, qui in hac vrbe philoophiæ, atque iurisprudentiæ sedulam nauauit operam, musæumq; nostrum quàmpluribus visitauit, rerum naturalium scientiæ audissimos: ac in perpetuum sui erga me amoris atque beneuolentiæ testimonium, nomen suum in libro meo, in quo alij quoq; nobiles scribere solent, propria manu exarauit. Sunt huius familie omnes, comites Palatini.

Hieronymus Card. Corrig. Fabricius Austriacus

Lonatorum arma.

Inter nobilissimas Brixie illustris Lombardiæ vrbis familias, Lonatos Frederici primi tempore in summo honorum omnium culmine fuisse habitos, varia eorum feuda ac dominia testantur, vt pote Lona, Pozolum, Hologium, Pombium, Luna, in agro Brixini; nec non mons clarus, Castion, ac Melzum in agro Mediolanensi. Cum Torrianis Vicecomitum Mediolanensium hostibus sanguinolenta acie dimicarunt, ac magnam eorum stragem ediderunt, egregièq; Vicecomitum partes defenderunt. Hæc atq; ob alias virtutes plurima ab Imperatoribus priuilegia nati sunt, anno nempe 1161. quæ pòst anno nempe 1398. die Martij 20. à Duce Mediolanensi renouata sunt Arma eorum, in quibus columna primùm erat erecta, atque viperâ circumdata cum lunæ imagine in eius vertice, nunc Aquilam fuerunt nigram in circulo aureo in campo rubro. Sunt qui familiam hanc à Luna Hetruriæ vrbe ortum duxisse tradunt. Ex qua tanquam ex equo Troiano viri proruperunt militaris disciplinæ peritissimi, inter quos Bernardus Lonatus Mediolanensium Ducis militum præfectus, atque imperij vicarius non infimum locum obtinuit. Paulo Lonato, qui venienti in Italiam Sigismundo Imperatori anno 1431. obuiam iuit, multa concessa sunt priuilegia, quæ, quoniam magna sunt, magnum etiam illust. fuisse demonstrat. Dedit eadem familia viros literatos, vt Antonium interconsultum præstantissimum, qui pariter Cremonæ, & Perusij prætor factus est. Dedit pariter, qui summis Ecclesiasticis dignitatibus effulserunt, vt Bernardus Cardinalis & Legatus ad Alexandrum sextum electus. Habet & nostro æu viros præclaros, quorum nomen, faræamq; Petrus Antonius Ducis Vrbis gener non parum adauxit in celeberrimo illo cõra Turcas certamine, in quo cum trirremium pontificiarum præfectus esset, egregiè admodum sese gessit, dein Orano, ac mox Meliseni insulæ cum duobus millibus peditum subuenit, multaq; alia, quæ breuitatis causa taceo, præstitit: quare eques dè Altàræ, Senator Mediolanensis, consiliarius secretus Regis Catholici creatus summo cum honore tandem vita functus est.

Bernardus Lonatus. Paulus Lonatus.

Tet. Antonius Lonatus.